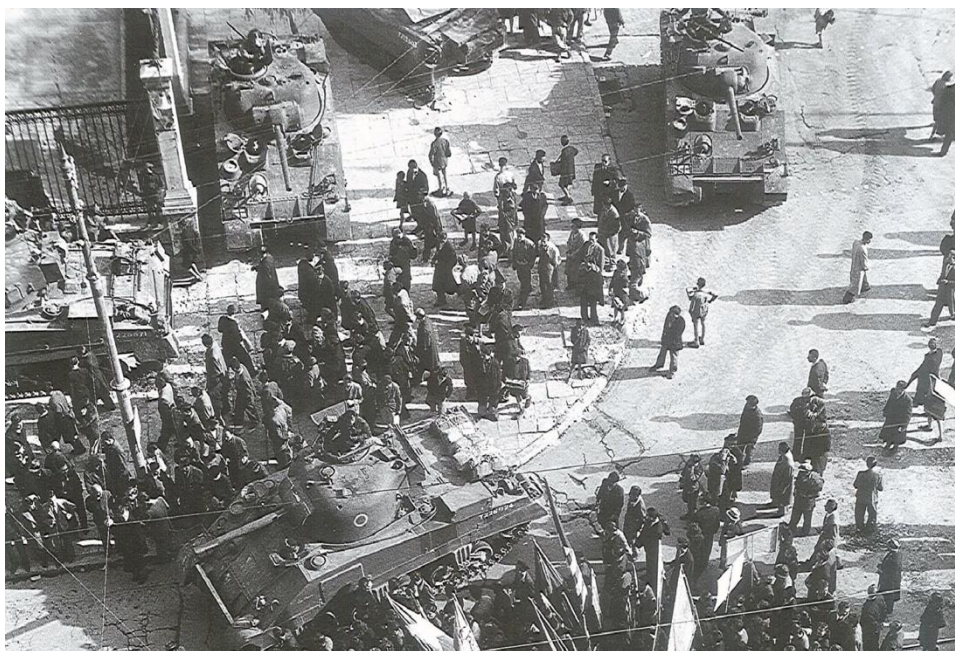

Δεκεμβριανά Λήθη στο άσχημο παρελθόν και υπευθυνότητα για ένα καλύτερο μέλλον

Το επιβάλλουν οι σημερινές άσχημες συνθήκες της Πατρίδας μας

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Η λήθη σε αυτό το βάρβαρο παρελθόν θα επιτευχθεί κάνοντας πράξη την Ομοψυχία και την Ομόνοια.

«Το μίσος είναι ενεργητική, ενώ ο φθόνος παθητική κατάσταση. Δεν απαιτείται δε παρά ένα βήμα μόνο, για να φθάσει κάποιος από το τελευταίο ως το πρώτο». (ΓΚΑΙΤΕ).

Σήμερα που η τεχνολογία έχει μπει σε κάθε σπίτι, σήμερα που οι πληροφορίες έρχονται στην οθόνη του Η/Υ σε δευτερόλεπτα, με το πάτημα ενός κουμπιού, έτσι ευκόλως, πολιτικολογούμε, ηθικολογούμε, θεολογούμε, γράφουμε περί μνήμης, περί ενότητας, περί ομοψυχίας, περί αλληλεγγύης, προτρέπουμε τους άλλους να παραδειγματίζονται από τα λάθη του παρελθόντος και λοιπές άλλες ίσως επιδερμικές παραινέσεις και ευχολόγια, υποτίθεται, για το καλό της Πατρίδας μας και της κοινωνίας γενικότερα.

Όμως οι ενέργειές μας, ως πολίτες ή ως πολιτικοί, μας διαψεύδουν και αποδεικνύουν εντελώς το αντίθετο.

Η συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, πέραν από αυτή τη νέα μορφή επιδρομής, δημιούργησε και εθνικιστικές εξάρσεις, όπου μέσα από αυτές καλλιεργούνται και εκδηλώνονται συμπεριφορές δύο τάσεων:

- Η πρώτη είναι αυτή, που οι οπαδοί της θεωρούν τους εαυτούς τους «Πατριώτες», και ότι τα πιστεύω τους είναι υπεράνω όλων των άλλων τάσεων και απόψεων, πιστεύουν ότι, θα «σώσουν» την κοινωνία και θα λύσουν τα προβλήματα της, με εθνικιστικές συμπεριφορές και ακρότητες επιδεικνύοντας τη σωματική τους δύναμη, ή οποιοδήποτε άλλο μέσο σωματικής βίας, ενάντια σε όποιους διαφωνούν.

- Η δεύτερη είναι οι υποτιθέμενοι «διαβασμένοι», οι «διανοούμενοι κουλτουριάρηδες», οι κουκουλοφόροι, οι οποίοι είναι άπιαστοι στις θεωρίες και συνήθως κινούνται στη σφαίρα του ιδεατού (όχι αυτή του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη) και του πρέπει, μη αντέχοντας ή θέλοντας να αναλάβουν ευθύνες, προσπαθούν με ρόπαλα, πέτρες και μολότοφ, να επιβάλουν τις απόψεις τους, θεωρώντας, όλους τους υπόλοιπους ότι είναι εναντίον της κοινωνίας και αυτοί είναι οι «Σωτήρες».

Συνεπώς τα δύο άκρα - τα οποία είναι πάντα επικίνδυνα - συγκρούονται ανάμεσα στις ειρηνικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρομένων κοινωνικών ομάδων, παρασύροντας στα στρατόπεδα τους και άλλους, αφελείς ή θερμόαιμους και ενδεχομένως να εισχωρούν άτομα, τα οποία είναι σε διατεταγμένη υπηρεσία.

Με αυτή τη διαχρονική δυστυχώς συμπεριφορά του Έλληνα και με τους ξένους «φίλους μας» ως δήθεν συμπαραστάτες και «Σωτήρες» να εκμεταλλεύονται τις αδυναμίες μας, δηλαδή την διχόνοια και με το να παρασυρόμαστε ευκόλως, ξεκίνησε ο αιματηρός εμφύλιος σπαραγμός.

Θα μου επιτρέψετε να αναφερθώ συνοπτικά γι' αυτή τη μαύρη εποχή και τις συνέπειες που είχε ο αδελφοκτόνος αυτός πόλεμος, προκειμένου οι παλαιότεροι, να μην κάνουν πάλι τα ίδια λάθη, να μη μεταλαμπαδεύουν στους νέους αυτό το μίσος και παραλλήλως, να διδαχθούν οι νέοι από τα οδυνηρά αποτελέσματα της τραγικής αυτής περιόδου της νεότερης ιστορίας μας.

Σε αυτό το σημείο θέλω να τονίσω ότι, οι μεγαλύτεροι σε ηλικία της περιόδου εκείνης, έχουν παραστάσεις και οφείλουν να κάνουν αυτοκριτική, να συγκρίνουν και να αναγνωρίζουν τα εκατέρωθεν λάθη τους.

Οι δε νέοι μη έχοντας παραστάσεις από τα δραματικά εκείνα γεγονότα, οφείλουν να διαβάζουν την ιστορία, να ερευνούν την αλήθεια, από όλες τις πλευρές, και κυρίως να παραδειγματίζονται από τα αποτελέσματα και όχι να παρασύρονται από τους γονείς και τις ιδεολογίες των κομμάτων και να συντηρούν, χωρίς λόγο, το μίσος αυτό στο διηνεκές.

Οι αντίθετες απόψεις σαφώς συντηρούν την Δημοκρατία, όχι όμως με πόλωση, ή πώρωση και κομματικό μίσος, τα οποία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά φαινόμενα

ηθικής και πολιτικής κατάπτωσης.

Σε καιρό ειρήνης καλές είναι οι δημιουργικές αντιπαραθέσεις, όμως σε περίπτωση εθνικών και άλλων κινδύνων, όπως αυτών που αντιμετωπίζουμε σήμερα, όλα αυτά παραμερίζονται - κόμματα και ιδεολογίες - και αυτό που προέχει είναι η ενότητα, η ομοψυχία και κοινή αντιμετώπιση του εχθρού ή των εχθρών, η σωτηρία της Πατρίδας και η διαφύλαξη της Δημοκρατίας, έστω και με αυτή την παραποιημένη σημερινή μορφή της.

Δεκεμβριανά

Ας δούμε λοιπόν, συνοπτικά, πώς, πριν από 76 χρόνια, η Ελλάδα έζησε την πιο μαύρη σελίδα της σύγχρονης ιστορίας της, αυτή της έναρξης των Δεκεμβριανών, τον "προάγγελο" του εμφυλίου, που στοίχισε στην χώρα περισσότερες ζωές από ό,τι όλες οι υπόλοιπες εμπόλεμες εμπλοκές της χώρας τον 20^ο αιώνα.

Με την ονομασία αυτή είναι γνωστή η ένοπλη σύγκρουση, που έλαβε χώρα στην Αθήνα, μεταξύ του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ από τη μία πλευρά και των κυβερνητικών και βρετανικών δυνάμεων από την άλλη.

Ξεκίνησε στις 3 Δεκεμβρίου 1944 με την αιματηρή κατάληξη του συλλαλητηρίου της Πλατείας Συντάγματος και τελείωσε τυπικά με την υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας στις 12 Φεβρουαρίου 1945.

Τα γεγονότα αυτά τον Δεκέμβριο του 1944 αποτελούν την πλέον αιματοβαμμένη στιγμή της μετά απελευθερωτικής Αθήνας, αν λάβουμε υπόψη το περιορισμένο χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο πραγματοποιήθηκε και την

ένταση με την οποία εκδηλώθηκε.

Δύο, μόλις, μήνες μετά την αποχώρηση των Γερμανών, αεροσκάφη Σπιτφάιαρ και Μποφάιτερ της RAF σφυροκοπούσαν τα προάστια, ενώ μάχες μεταξύ βρετανικών και κυβερνητικών δυνάμεων, από τη μία πλευρά, και του ΕΛΑΣ, από την άλλη, μαίνονταν σε όλη την πόλη.

Η σπίθα γι' αυτόν τον «δεύτερο γύρο» εμφυλίου πολέμου, που έμεινε γνωστός ως «Δεκεμβριανά», άναψε όταν στις 3 Δεκεμβρίου η Αστυνομία, η οποία αντιπροσώπευε το έσχατο ορατό κατάλοιπο του κατοχικού συστήματος, άνοιξε πυρ εναντίον των διαδηλωτών του ΕΑΜ στην πλατεία Συντάγματος.

Τα Δεκεμβριανά αποτέλεσαν σημείο καμπής στην εμφύλια βία που είχε αρχίσει ήδη από το 1943 και η οποία θα συνεχιζόταν μέχρι και το 1949.

Ο δρόμος προς τη «μάχη της Αθήνας» ήταν στρωμένος με αμοιβαία καχυποψία, αλλά και αδιαλλαξία, και από τις δύο παρατάξεις.

Το ποιος είχε τη βαρύτερη ευθύνη για τα Δεκεμβριανά παραμένει ένα από τα πιο διαμφισβητούμενα σημεία στην Ιστορία της νεότερης Ελλάδας.

Κάποιοι τον χαρακτήρισαν «κόκκινο Δεκέμβρη», εμπνευσμένοι, ίσως, από το αίμα που χύθηκε ή για να του δώσουν έντονη κομμουνιστική απόχρωση.

Άλλοι τον ονομάτισαν «Μεγάλο», θεωρώντας ενδεχομένως πως οι 17.000 νεκροί και τραυματίες μιας σφαγής είναι μεγαλείο.

Το ερώτημα που τίθεται είναι: για ποιους;

Δεν θα αναφερθώ στα δραματικά γεγονότα, του εμφυλίου πολέμου, γιατί δεν θέλω να τα φέρνω στην μνήμη κανενός, αλλά στα καταστροφικά αποτελέσματα αυτού αδελφοκτόνου πολέμου.

Ο αριθμός των θυμάτων του εμφυλίου πολέμου, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, έφτασε στα 154.000 άτομα.

Οι απώλειες του κυβερνητικού στρατού, όπως αναφέρονται στις στατιστικές του Γενικού Επιτελείου Στρατού, έφτασαν στις 15.969 νεκρούς, τις 37.557 τραυματίες και τις 2.001 αγνοούμενους, δηλαδή συνολικά 55.527 άνδρες.

Οι απώλειες των ανταρτών του "Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας" ήταν 38.839 νεκροί, τραυματίες και αγνοούμενοι και 20.128 αιχμάλωτοι (σημείωση: προφανώς τα υπόλοιπα θύματα είναι άμαχοι χωρίς συγκεκριμένη παραταξιακή τοποθέτηση).

Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, καταστράφηκαν 47.000 κατοικίες, 240 βιομηχανικές επιχειρήσεις και νοσοκομεία, 930 γέφυρες, 1.650 σχολεία και εξοντώθηκαν 1.500.000 ζώα.

Μία άλλη επίπτωση, ήταν ο εξαιρετικά μεγάλος αριθμός των προσφύγων, κυρί-

ως στη Βόρεια Ελλάδα, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια και τα χωριά τους για να μην βρεθούν στο επίκεντρο των μαχών κυβερνητικού στρατού - ανταρτών, είτε πάλι επειδή εξαναγκάστηκαν, στη διάρκεια των μεγάλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων του εθνικού στρατού, ώστε να αποκοπεί κάθε δυνατότητα εφοδιασμού των ανταρτικών τμημάτων.

Σύμφωνα με ένα "Μνημόνιο για το ελληνικό προσφυγικό πρόβλημα", που εστάλη στις 8 Οκτωβρίου 1949 προς το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών, ο πρωθυπουργός Π. Τσαλδάρης δήλωνε πως ο αριθμός των προσφύγων του εμφυλίου πολέμου ανέρχονταν σε 684.607 άτομα, από αυτά 166.000 πρόσφυγες είχαν επαναπατριστεί και ότι άλλοι 225.000 θα επαναπατρίζονταν σύντομα.

Όλα αυτά είναι καταγεγραμμένα, όμως η αλήθεια και τα πραγματικά περιστατικά αμφισβητούνται, για κομματικές ιδεολογίες και σκοπιμότητες, δυστυχώς ακόμη και σήμερα.

Όμως οι μνήμες αυτής της παραγμένης εποχής, που δυστυχώς έχει αφήσει ως τώρα δυσεπούλωτες πληγές, έρχονται και πάλι να σου στερήσουν, όση ηρεμία και ψυχραιμία σου έχει απομείνει, τα τελευταία χρόνια, με συγκεντρώσεις – εκδηλώσεις που ανοίγουν πληγές που αντί να επουλώνονται, με τις διάφορες δηλώσεις, θέσεις και ενέργειες πολιτικών προσώπων και αρχηγών κομμάτων κυρίως του αριστερού χώρου και ακροδεξιών στοιχείων. Τα δύο αυτά άκρα είναι πάντα άδικο.

Αγαπητοί αναγνώστες, αυτές τις μαύρες σελίδες της ιστορίας μας, πρέπει να τις θυμόμαστε μόνο και μόνο, για να παραδειγματιζόμαστε, προκειμένου να μην επαναληφθούν ποτέ στο μέλλον τέτοιου είδους τραγικά γεγονότα.

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να τις επικαλούμαστε, ως άλλοθι για κομματικά, για προσωπικά οφέλη και για ιδεολογίες, οι οποίες μόνο καταστροφή μας προξένησαν.

Μακριά από τις ξένες επιρροές, οι οποίοι ξένοι φίλοι μας (λέμε τώρα...) δεν μας αγάπησαν, δεν μας αγαπούν και δεν θα μας αγαπήσουν ποτέ.

Απλά, εκμεταλλεύονται την ευπιστία μας, το αφίκоро του χαρακτήρα μας, τον ωχαδερφισμό μας, την επάρατη ασθένειά μας την διχόνοια, για δικά τους οφέλη.

"Το αίμα φέρνει αίμα κι άλλο αίμα". Με αυτές τις λέξεις συνόψισε ο Σεφέρης την κατάσταση στην Αθήνα τον Δεκέμβρη του 1944.

Συνεπώς λήθη στο άσχημο παρελθόν και υπευθυνότητα για ένα καλύτερο μέλλον.

Το επιβάλλει η σημερινή έκρυθμη κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η Πατρίδα μας, το επιβάλλει η ανθρώπινη αλληλεγγύη, η ομόνοια και η ομοψυχία.

Τέλος, ένα ακόμη έτος, με τα δραματικά για την κοινωνία αποτελέσματα των τελευταίων δέκα ετών, φεύγει, μέσα σε ένα κλίμα αβεβαιότητας, φόβου με την πρωτόγνωρη σε όλη την ανθρωπότητα πανδημία και ουδείς γνωρίζει τι άλλο μας επιφυλάσσει, το νέο που έρχεται.

Ειδικώς, αυτές τις μέρες, ενόψει του διαφορετικού εορτασμού των Χριστουγέννων, μας βασανίζουν πολύ περισσότερο από άλλοτε (κατανοητό άλλωστε) οι πιο απαισιόδοξες σκέψεις, λόγω των χαλεπών καιρών που διανύουμε.

Όμως το νόημα και το άρωμα των Χριστουγέννων και του Αγίου Δωδεκαημέρου γενικότερα, ας μείνει στις καρδιές μας, ευχόμενοι του χρόνου αυτή η κατάσταση να είναι ένα άσχημο παρελθόν, σαν αυτό των Δεκεμβριανών και των μετέπειτα γεγονότων.